

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február hó 9. napján tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

Ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt vádlott korábbi nevén vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2016. május 10. napján kelt 24.B.76/2015/26. számú ítéletét megváltoztatja.

Vádlott korábbi nevén vádlott élet elleni cselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. tétele szerinti minősülő testi sértés bűntettének minősíti.

A halmazati büntetését 3 (három) év szabadságvesztésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A vádlott a szabadságvesztés fele részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Az előzetes fogvatartásba beszámítani rendeli az általa 2016. március 23. napjától 2016. május 10. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

A Pest Megyei Rendőr-főkapitányság által 13000/8-123/2015.bü. számon lefoglalt és a tárgnyilvántartásba T-7/2015. számon bevételezett, a bűnjeljegyzék 1-3 sorszáma alatt feltüntetett bűnjelek lefoglalását megszünteti, azokat a vádlottnak kiadni rendeli.

Az ítéletben megjelölt bűnjelek a Pest Megyei Rendőr-főkapitányságon 13000/8-6/2015.bü. számon kerültek lefoglalásra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 16.000,- (tizenhatezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság ítéletében

A vádlott (korábbi nevén vádlott) vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 160. § (1) bekezdés], súlyos testi sértés bűntettének kísérlete [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés], zaklatás bűntette [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont] és 3 rb. kiskorú veszélyeztetésének bűntette [Btk.208. § (1) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 7 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott büntetés tartamába az előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség megfizetéséről is.

Az ítélet ellen vádlott és védője -indokolás nélkül- elsődlegesen a jogi minősítés megváltoztatása, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.1183/2015/5. számú átiratában a vádlott és védője a jogi minősítés megváltoztatása, illetve az enyhítés érdekében benyújtott fellebbezését alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított ítéleti tényállás túlnyomórészt megalapozott, de kiegészítésre szorul azzal, hogy sértett a sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége és zaklatás vétsége miatt hatályos magánindítvánnyal élt a vádlott ellen 2014. október 2-án történt tanúkihallgatása alkalmával. A tanú ebben a vallomásban tett említést arról is, hogy a vádlott által neki címzett üzenetei a korábbi SIM kártyáján találhatóak, amelynek hívószáma volt. Ezt a SIM kártyát már nem használja, 2014. decembere óta új telefonja van. A nyomozati iratok 449. oldalán található hivatalos feljegyzés szerint sértett 2014. karácsony előtt a telefonját használatra tanúnak adta, aki arról az összes szöveges üzenetet törölte, majd 2015. tavaszán a telefonra a lova rálépett, az összetört, használhatatlanná vált, így kidobta.

A vádirati és ítéleti tényállásban szereplő hívószám annak a SIM kártyának volt a száma, amelyet a sértett a Kft.-nél általános ügyintézői feladatainak elvégzéséhez kapott. Ennek az adattartamáról kerültek kimentésre azok az SMS-ek, amelyek a vádlott telefonján talált és fényképfelvételeken rögzített üzenetekkel együtt alátámasztották a sértett által elmondott és az elsőfokú ítélet tényállásában megállapított fenyegető tartalmakat.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a törvényszék a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos indokolási kötelezettségét a szükséges körben teljesítette, részletesen kifejtette, hogy a vádlottnak az emberölés büntette kísérlet vonatkozásában előterjesztett jogos védelmi helyzet megállapítására irányuló védekezését miért vetette el. Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményeit törvényesen minősítette. A kiszabott büntetés méltányosnak tekinthető, amelynek enyhítése ellenkezne a büntetési célokkal. Az enyhítő körülmények közül azonban mellőzni indítványozta azt, hogy a vádlott három kiskorú gyermek eltartásához járul hozzá, ugyanis ez ellentmond az ítélet személyi részében írt azon megállapításnak, hogy utánuk a vádlott tartásdíjat nem fizet. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel indítványozta a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 353. § (1)-(2) bekezdése alapján mellőzhetetlennek tartotta bizonyítás felvételét.

Ennek oka, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan. A törvényszék az élet elleni cselekmény tekintetében bár a bizonyítást lefolytatta, a szemet ért szúrás vonatkozásában nem észlelt egy olyan körülményt, amely miatt újabb bizonyítás volt indokolt. Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása szerint amikor a sértett a vádlott közelébe ért, a vádlott a sértett felé 180 fokos fordulatot tett, majd közepesen nem nagyobb erővel, de a kést a sértett bal szemébe szúrta úgy, hogy ezzel sebzést okozott sértett bal szemöldökén is, azt részben átvágva. Ez ellentétben áll az igazságügyi szakértői véleményben foglaltakkal is, hiszen a szakértői megállapítás szerint a sértett a

bal szemöldök területében 3.5 cm-es metszett sebést, valószínűleg ezzel egyidejűleg az alsó és felső szemhéj vérömlenyét, a bal oldali szemgolyó áthatoló szúrt sérülését szenvedte el (nyom.iratok 333.oldal). Az elsőfokú bíróság nem észlelte azt sem, hogy a nyomozati iratok 301. oldalán található orvosi látletet és vélemény -mely a szemet ért sérülés tekintetében vágott, áthatoló szemsérülést rögzít- nem képezte a szakértői vizsgálat részét, arra a szakértő nem nyilatkozott, így az értékelés nélkül maradt.

Minderre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 353. § (1) bekezdés alapján a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében bizonyítást vett fel, melynek során ismételten meghallgatta dr. igazságügyi orvosszakértőt, elébe tárta a fenti orvosi látletet és véleményt -a törvényszék által az elsőfokú eljárásban fel nem mutatott elkövetési eszköz (kés) egyidejű felmutatásával- és őt arra is nyilatkoztatta.

Dr. igazságügyi **szakértő** a tárgyaláson az elkövetés eszközét hegygyel és éllel bíró eszközként határozta meg, és előadta, hogy azzal szúrt, szúrt/metszett és vágott sérülést is elő lehet idézni. Szúrt a sérülés, amikor a hegygyel bíró eszköz a testfelszínre merőlegesen mozdul el. Ha a testfelszínnel szúrásirányba a merőlegestől elmozdul, akkor ehhez éhatás társulhat, ilyen esetben szúrt-metszett sérülésről van szó. Abban az esetben, ha a kés éllel bíró része a felszínen a testfelszínnel párhuzamosan mozdulva okoz sérülést, ezt véleményezik metszettnek, míg vágott, amikor az éllel bíró eszköz a testfelszínnel merőleges irányba mozdul el és így okoz sérülést. Véleményét kizárólag a neki megküldött iratok és nem személyes vizsgálat alapján terjesztette elő. Az ítélet tábla által elé tárta, a nyomozati iratok 301. oldalán található orvosi látletet és véleményt nem vizsgálta, figyelemmel arra, hogy az nem került megküldésre. A másodfokú tárgyaláson ezen iratot is megismerve, áttanulmányozva megállapította, hogy a látletet és vélemény kórisméje az ínhártya és a kötőhártya teljes vastagságú vágott sebet rögzíti. Ezzel kapcsolatban előadta, hogy a klinikai orvos tipikus hibát vétett, amikor is ellentétes megállapítást tett, ugyanis magyarul vágott sérülést írt le („caesum”), de latinul metszett sérülést jelölt meg (sciss). Erre is figyelemmel a szakértő továbbra is fenntartotta a szakvéleményében foglaltakat, azaz, hogy a szemöldökön a sérülés metszett volt. A szemet ért sérülés szúrt-metszéses mechanizmus kombinációjaként jött létre. Azaz az elkövető a késsel mindenféleképpen szúrómozdulatot tett, mely szúró mozduat a szemöldöki sérülést figyelembe véve a szemöldök feletti irányból irányult a szemüreg felé, ezáltal amikor a szemüregbe behatolt, kellett, hogy sértse a szemöldököt is. Típusosan a penge az elkövető kisujja irányában is kiállhatott, akár fölülről lefelé irányuló mozdulattal is létrehozható volt, de a hüvelykujjánál kiálló pengével fölülről lefelé irányuló mechanizmus sem zárható ki. A kés hegye nem a szemgolyót szúrta át, hanem a szemgolyó felett hatolt be a szemüregbe úgy, hogy közben a szemgolyó felső felszínét áthatoló módon sértette. Ezt követően a csontos szemüregen is sérülést okozott és behatolt a koponya üregébe. Keletkezési mechanizmusa az ún. kaszáló jellegű szúrások esetén tipikus, a jelen sérülés egyenes szúrással csak akkor állhatott volna elő, ha a sértett előrehajolt testhelyzetben lett volna, amikor a sérülést elszenvedte. Azt a sérülés jellegéből nem lehetett megmondani, hogy a kés mikor tört el. Vádlott kérdésre a szakértő úgy nyilatkozott, hogy álló helyzetben történő dulakodás során keletkezhett a sérülés. Kérdésre előadta továbbá, hogy ha nem a szemet éri, hanem a fej más részét, pl. homlokot, arcot a szúrás, akkor ilyen (közepes) nagyságú erőbehatás mellett életveszélyt okozó testi sérülés bekövetkezésének a lehetőségével nem kellett számolni, homlokot ért szúrás esetén 8 napon belüli, arcot ért szúrás esetén 8 napon túli sérülés bekövetkezésével lehetett számolni.

A lefolytatott bizonyítást követően az **ügyész** az írásbeli indítványt változatlan tartalommal fenntartotta.

A tárgyaláson a **vádlott védője** a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az élet elleni cselekmény tekintetében eltérő jogi minősítés megállapítását és ezzel együtt a büntetés enyhítését indítványozta. Kiemelte, hogy a szemet ért szúrással fejeződött be a cselekmény, a vádlottnak nem volt ölési szándéka, a szúrás jellege és intenzitása sem erre utal. Önmagában a bántalmazott testtájék, az eszköz, az erőbehatás nagysága nem lehet alkalmas az ölési szándék megállapítására, ezen körülményeket egyenként és összességében kell vizsgálni. Elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlott élet elleni bűncselekményét testi sértés büntettének minősítse, míg másodlagosan erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletének megállapítására tett indítványt. Arra hivatkozott, hogy a vádlottat váratlanul érte, hogy gyermekei anyjának új párkapcsolata van, ezáltal nála egy beszűkült tudatállapot jött létre, ami erkölcsi okból menthető felinduláshoz vezetett. Végül kiemelte, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben azóta sem indult más eljárás, a cselekmények elkövetését alapvetően beismerte, a sértettek a vádlottnak megbocsátottak, 3 kiskorú gyermekéről gondoskodni szeretne, és felhívta a figyelmet az időmúlásra is.

A másodfokú eljárásban **vádlott** felszólalásában továbbra is az ölési szándékot tagadta, valamint megbánásának adott hangot.

A vádlott és védőjének fellebbezése eredményre vezetett.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a perrendi szabályokat betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I. és II. pontjában szereplő abszolút eljárási szabálysértést az iratok alapján a másodfokú bíróság nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. A bizonyítási eljárás során a terhelt és a tanúk kihallgatása, a figyelmeztetések érdemben törvényesek voltak, a jegyzőkönyvek mind a figyelmeztetéseket, mind az arra adott válaszokat tartalmazzák. Az elsőfokú bíróság az ítéletében is hivatkozott releváns okirati bizonyítékokat hiánytalanul, a Be. 301.§-ában írtak szerint a tárgyalás anyagává tette, az észrevételezés lehetőségét biztosította.

A Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, ennek során valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezte. Kihallgatta a sértetteket, az ügyészség és a védelem által indítványozott tanúkat, így többek között a cselekményt észlelő személyeket és a helyszínre kérkező rendőröket, felolvasta az ügyészség által indítványozott tanúk vallomásait, meghallgatta a szakértőket, illetve tárgyalás anyagává tette az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak. Ítéletében ezen bizonyítékokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

A törvényszék a logika és ésszerűség szabályainak megfelelően számot adott arról a meggyőződéséről, hogy mely bizonyítékoknak adott hitelt, illetve melyet, milyen indokokkal vetett el. A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal.

A rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, törvényesen alapította a tényállást - az élet elleni cselekmény kivételével- a vádlott alapvetően beismerő vallomására, a sértettek, az eljárás során meghallgatott tanúk és szakértők vallomására, nyilatkozatára. A szemet ért szúrással kapcsolatban az elsőfokú bíróság a vádlotti tagadással szemben elfogadta a sértettek alapvetően egybehangzó tanúvallomását, melyet a meghallgatott más tanúk vallomása (pl. tanúk) és a szakértői vélemény is alátámaszt.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása és a vádlott személyi körülményei körében rögzítettek jórészt mentesek a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítésre és helyesbítésre szorulnak az alábbiak szerint:

A másodfokú eljárásban a vádlott által a személyi körben előadottak és bemutatott gyámhivatali irat alapján a Fővárosi Ítéltábla a személyi körülmények körében rögzített ítéleti megállapításokat akként helyesbíti, hogy:

-a vádlott jelenleg élettársi kapcsolatban él élettársával, aki ápolónőként dolgozik. A vádlott három kiskorú gyermeke a Monori Járáshivatal számú határozata értelmében 2017. január 26. napjától az anyai nagyszülőnél, került elhelyezésre, mert a vádlott többszörösen büntetett előéletű volt élettársa szabadságvesztést tölt, a szintén többszörösen büntetett sértett pedig előzetes letartóztatásba került. A vádlott tartásdíjat nem fizet.

A történeti tényállást az ítélet **negyedik oldal 7 bekezdésének harmadik és negyedik mondatánál** azzal pontosítja, hogy: ...valamint SMS-ben igyekezett kapcsolatot tartani a számú hívószámú telefonjáról volt élettársával, annak a sértett által használt, de a Kft. tulajdonában lévő számú hívószámú telefonján.

A **negyedik oldal nyolcadik bekezdését** a következő fenyegető tartalmú SMS üzenetekkel egészíti ki: „a torkod elvágom neki is, meg aki ott van”, „És mi van ha bemegyek a munkahelyedre és megmondom a palidnak, hogy egy húzása van és a faszát levágom”, „..... fájni fog”, „munkahelyed se lesz geci, börtönbe teszlek”, „nincs pardon, rohadj meg a börtönbe elintézek, dögöljek meg ha nem, ezek után többet nem zaklatlak te geci kurva”, „De amit mondtam áll a gyerekekre, öcsém intézi, a fejetek le lesz vágva”, „na ezért nagyon kivégezlek, így vagy úgy hidd el leszarom”, „na most megkapod ..”, „Értsd meg ha nem lesz valami változás tragédia lesz”, „ egy név és véged”, „már ezért kapnál tőlem”, „örök börtön ha nem csinállak ki”.

A **negyedik oldal nyolcadik bekezdését** azzal is kiegészíti, hogy: sértett a sérelmére elkövetett zaklatás vétsége miatt 2015. február 17. napján joghatályos magánindítvánnyal élt.

A tényállást az ítélet **ötödik oldal kilencedik bekezdésében és a hatodik oldal első bekezdésében** a másodfokú eljárásban meghallgatott igazságügyi orvos-szakértői vélemény alapján azzal helyesbíti, hogy: „Amikor a sértett a házba belépett, az egymásba nyíló nappali és konyha helyiségekben a vádlott a konyharészben a sértettnek háttal állt, és az általa jól ismert konyhafiókból egy, a büntetőeljárás során bűnjelként lefoglalt -

jelenleg törött állapotú, de akkor még egész- 14 cm pengehosszúságú kést vett magához, majd amikor a sértett a vádlott közelébe ért, a vádlott közepesen nem nagyobb erővel szúrómozdulatot tett. A kaszáló jellegű mozdulat a szemöldök feletti irányból irányult a szemüreg felé, ezáltal amikor a szemüregbe behatolt, metszéssel sértette a szemöldököt is. A kés hegye nem a szemgolyót szúrta át, hanem a szemgolyó felett hatolt be a szemüregbe úgy, hogy közben a szemgolyó felső felszínét áthatoló módon sértette. Ezt követően a csontos szemüregen is sérülést okozott és behatolt a koponya üregébe."

Az ekként kiegészített ítéleti tényállás már hiánytalan, hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékok fenti módon történő vizsgálata, mérlegelő tevékenysége körében a hétköznapi gondolkodással ellentétes következtetést nem tett, logikai hibát nem vétett.

Bizonyítékértékelő tevékenysége során azonban a törvényi rendelkezéseket nem tartotta be maradéktalanul. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem észlelte, hogy a fentebb hivatkozott orvosi látlet és vélemény a szakértőnek bemutatásra és ezáltal értékelésre sem került, így az ügy eldöntése - elsődlegesen a minősítés - szempontjából releváns tényeket nem vizsgált meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor nem vizsgálta, hogy a szemet/szemöldököt ért sérülések **szúrt vagy metszett jellegűek-e**. Az ítélet tényállása szerint a vádlott amikor a késsel a sértett közelébe ért, a sértett felé 180 fokos fordulatot tett. Ilyen jellegű vallomást azonban sem a vádlott, sem a sértettek, legfőképpen a sérülést elszenvedő a sértett sem tett. Ugyancsak az ítéleti tényállás szerint ezt követően a vádlott közepesen nem nagyobb erővel, de a kést a sértett bal szemébe szúrta úgy, hogy ezzel sebzést okozott a sértett bal szemöldökén is, azt részben átvágva. E megállapítás azonban nincs összhangban a szakértői megállapításokkal illetve a vádlott azon nyilatkozatával, hogy ő nem célzottan szúrta szemén a sértettet. Ezen túl a sérülések keletkezési módjának megállapításánál el nem mellőzhető jelentőséggel bír az elkövetés eszközének vizsgálata is, melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott.

A másodfokú eljárásban felmutatott kés 14 cm pengehosszúságú, a szakértő véleménye szerint ránézésre is gyenge minőségű. A vádlott a másodfokú tárgyaláson a sérülés keletkezési mechanizmusának bemutatásaként kaszáló jellegű mozdulatot tett. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sértett a bal szemöldök területében 3.5 cm-es metszett sebzést, valószínűleg ezzel egyidejűleg az alsó és felső szemhéj vérömlenyét, a bal oldali szemgolyó áthatoló szúrt sérülését szenvedte el (nyom.iratok 333.oldal). A nyomozati iratok 301. oldalán található orvosi látlet és vélemény ugyancsak metszett sérülést rögzít. A másodfokú eljárásban meghallgatott igazságügyi szakértő pedig az elkövetés eszközét és a fenti orvosi látletet és véleményt is megvizsgálva azt állapította meg, hogy a szemet ért sérülés szúrt-metszéses mechanizmus kombinációjaként jött létre. Azaz az elkövető a késsel mindenféleképpen szúrómozdulatot tett, mely szúró mozdulat a szemöldöki sérülést figyelembe véve a szemöldök feletti irányból irányult a szemüreg felé,

ezáltal amikor a szemüregbe behatolt, kellett, hogy sértse a szemöldököt is. Keletkezési mechanizmusa az ún. kaszáló jellegű szúrások esetén tipikus.

Így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal azt lehet megállapítani, hogy a vádlott a kést magához véve közepesnél nem nagyobb erővel szúrómozdulatot tett, a kaszáló jellegű mozdulat a sértett szemöldöke feletti irányból irányult a szemüreg felé, ezáltal amikor a szemüregbe behatolt, sértette a szemöldököt is. A kés hegye nem a szemgolyót szúrta ki, hanem a szemgolyó felett hatolt be a szemüregbe úgy, hogy közben a szemgolyó felső felszínét áthatoló módon sértette. Ezt követően a csontos szemüregen is sérülést okozott és behatolt a koponya üregébe. A sértett a bal szemöldök területében 3.5 cm-es metszett sebzést, valószínűleg ezzel egyidejűleg az alsó és felső szemhéj vérömlenyét, a bal oldali szemgolyó áthatoló szúrt sérülését szenvedte el. A másodfokú bíróság a tényállást az ítélet 5. oldal utolsó bekezdésben és a 6. oldal első bekezdésben ennek megfelelően helyesbítette.

Pontosításra szorult a történeti tényállás azzal, hogy a vádlott a sértett nem a sértett saját tulajdonú, hanem a sértett által használt, de a Kft. tulajdonában lévő hívószámú telefonján hívogatta (nyomozati iratok 455. oldal).

Ki kellett egészíteni a tényállást az elsőfokú ítélet által hivatkozott fenyegető tartalmú SMS-ek szövegével is, ugyanis önmagában az a tény, hogy a vádlott SMS-k formájában kommunikált a sértettel, büntetőjogi relevanciával nem bír. A Btk. 222.§ (2) bekezdés a.) pontjában meghatározott zaklatást az követi el, aki félelemkeltés céljából mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget. Ezért nem mellőzhető a bűncselekmény alapjául szolgáló SMS-k tartalmának konkrét megjelölése (nyomozati iratok 959. old.).

Tekintettel arra, hogy a zaklatás a Btk. 231.§ (2) bekezdése értelmében magánindítványra büntethető, ugyancsak meg kell jelölni a joghatályos magánindítvány előterjesztésének időpontját is, melyet a másodfokú bíróság pótol (nyomozati iratok 397. oldal utolsó előtti bekezdés).

A törvényszék bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége a fenti kiegészítésekkel tekinthető teljesnek.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

Az élet elleni bűncselekmény kivételével a bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak.

Az ítélet III. részében (17-19. oldal) a jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság kellő részletességgel és helyes érveléssel fejtette ki, hogy a vádlott cselekményeit - a váddal egyezően - miért minősítette a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntettének, és 3 rb. a Btk.208. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kiskorú veszélyeztetése büntettének.

Az elbírált élet elleni bűncselekmény jogi értékelését az ítéltábla azonban tévesnek találta.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét az emberölés büntettének kísérletétől az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének - akár egyenes, akár eshetőleges - szándéka vezette-e (például BH 2006/240., BH 2005/166., BH 2004/264., BH 2003/175., BH 2003/1., BH 2000/524., BH 1999/539., BH 1993/405., BH 1996/511., BH 1980/120. számú eseti döntések).

A vádlott az eljárás során a tények beismerése mellett mindvégig tagadta, hogy a sértettet meg akarta ölni. Ebben az esetben a bíróságnak a cselekmény tárgyi oldali ismérveiből kell okszerű következtetést vonni a vádlott elkövetéskori aktuális tudattartalmára.

Ahogy azt az elsőfokú bíróság az ítélet 14. oldalán a jogi indokolás körében - az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat I. pontjában foglaltakat követve - helyesen fejtette ki, a tárgyi és alanyi tényezők gondos értékelése útján lehet megnyugtatóan állást foglalni arról, hogy az elkövető szándéka ölésre avagy bántalmazásra irányult.

Mivel a törvényszék a tárgyi tényezőket a megalapozatlan tényállásból adódóan nem tárta fel helyesen, ezért a levont jogi következtetése is téves.

Önmagában az elkövetés eszközének - 14 cm pengehosszúságú kés - veszélyes voltából és a vádlott által bántalmazott, sérült testtájék - fejen lévő bal szem - életfontosságú szerveket tartalmazó jellegéből nem lehet az ölési szándékra következtetni, hiszen az elkövetés további mozzanatait azt nem támasztják alá.

Az irányadó történeti tényállás szerint ugyanis a vádlott kaszáló mozdulattal, metszett, 8 napon túl gyógyuló sérüléseket okozva, közepesnél nem nagyobb erővel sértette meg a sértett szemét, illetve ugyancsak legfeljebb közepes erővel a bal alkarját és bal oldali lapockáját, mely sérülések 8 napon belül gyógyultak. A sérülések esetében a bántalmazás módja -kaszáló/csapkodó-, a szemet ért sérülésnél pedig a szúrás ereje kétségesse teszik annak megállapítását, hogy a vádlott akár eshetőleges szándékkal meg akarta volna ölni a sértettet. A vádlott ezt követően abbahagyta a további bántalmazást. Ezekből a tényekből, körülményekből és az elkövetés előtt a vádlott részéről elhangzott kijelentésből sem lehet olyan következtetésre jutni, hogy a vádlott akár eshetőleges szándékkal meg akarta volna ölni a sértettet. A vádlott szándéka csupán testi sérülés okozására irányult, de az elkövetés eszközét is figyelembe véve, számolnia kellett azzal, hogy a fej (szem) irányába késsel hadonászva súlyos, életveszélyes sérülést okozhat a sértettnek és abba belenyugodva cselekedett (BH. 1993 évi 405. számú eseti döntés és BH 2006 évi 240 eseti döntés).

A szakértő által megjelölt keletkezési mechanizmus szerint az adott esetben életveszélyes sérülés nem feltétlenül keletkezett, mert ha a kés csak a homlokot, vagy az arcot sérti, ezzel nem kellett volna számolni. A fej arcoldali része felé „kaszáló” szúrás esetén azonban az életveszélyes lehetőséggel a kis távolság miatt számolni kell. Ezt meghaladó ölési szándékot sem a szúrás ereje, sem az eset összes körülményei nem alapoznak meg.

Mindezekre figyelemmel a vádlott ezen cselekménye a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. tétele szerinti minősülő testi sértés büntettének minősül.

Itt utal arra az ítélőtábla, hogy a módosított és a másodfokú eljárásban irányadó tényállásból egyértelműen következik, hogy a vádlott - jogtalan támadás vagy ennek a közvetlen veszélye hiányában - nem volt jogos védelmi helyzetben, mivel a késsel történő

bántalmazás előtt nem történt dulakodás. Az elsőfokú bíróság ítéletének 14-17. oldalán részletesen megindokolta, hogy a vádlott ezen cselekménye miatt nem minősülhet erős felindulásban elkövetett emberölés büntette kísérletének és miért nem merülhet fel a jogos védelem sem. Ezen elsőfokú érvelésekkel az ítélet tábla is egyetértett.

A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést - céljának (79. §) szem előtt tartásával - a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

A minősítés változására tekintettel a másodfokú bíróság mellőzi az enyhítő körülmények köréből az élet elleni cselekmény kísérleti szakban maradását.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel.

Az elsőfokú bíróság által a vádlott terhén megállapított emberölés büntettének kísérlete öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, az életveszélyt okozó testi sértés büntette büntetési tétele pedig kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. Bár a törvényalkotó a büntetési tételkeret meghatározásával az életveszélyt okozó testi sértést is a kiemelkedő tárgyi súlyú személy elleni bűncselekmények között helyezte el, de az emberöléshez képest a vádlott által megvalósított bűncselekmény lényegesen enyhébb megítélésű, mely tény szükségszerűen maga után vonja a kiszabott büntetés mértékének felülbírálatát.

A többszörös halmazatra, az ürügyet nem szolgáltató sértettek sérelmére elkövetett bántalmazások módjára, a védtelen nő gyermekei előtti bántalmazására, a sértett bal szemének maradandó károsodására figyelemmel a Btk. 79. §-ban meghatározott büntetési célok elérése kizárólag szabadságvesztés büntetéssel érhető el.

A vádlott alanyi társadalomra veszélyességének vizsgálata során nem maradhat figyelmen kívül, hogy a cselekmény elkövetésekor 44 éves vádlott büntetlen előéletű, azóta sem indult vele szemben további büntetőeljárás. A cselekmények elkövetése óta rendezte családi kapcsolatait, tettét megbánta, a sértettektől bocsánatot kért, akik meg is bocsátottak neki, gyermekeivel a kapcsolatot tartja. Többszörösen büntetett előéletű volt élettársa jelenleg is szabadságvesztést tölt, a gyermekekről gondoskodás szükséglete így fokozott igényű.

Mindezen büntetéskiszabási tényezőket együttesen értékelve az ítélet tábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott büntetése eltúlzott, annak lényeges enyhítése indokolt, ezért a szabadságvesztés mértékét 3 évre mérsékelte, melyhez igazodik a közügyektől eltiltás tartama is.

A fentebb hivatkozott enyhítő körülményeket, a büntetlen előéletet mint különös méltánylást érdemlő okokat együttesen értékelve -szem előtt tartva a kiskorú gyermekek érdekeit is- az ítélet tábla lehetőséget látott a Btk. 38.§ (3) bekezdésében megjelölt feltételes szabadság alkalmazására, azaz arra, hogy a vádlott a büntetés fele részének kitöltését követően feltételes szabadságra bocsátható.

Az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról nem teljeskörűen rendelkezett. A bírósági iratok alapján (Fővárosi Ítélet tábla

1.Beüf.10257/2016/3. számú végzés, Fővárosi Törvényszék 24.B.76/2015/26-I. számú végzés, Fővárosi Büntetés-végrehajtási Intézet befogadási értesítő) megállapítható, hogy a vádlott az ítélet rendelkező részében megjelölteken túl 2016. március 23. napjától 2016. május 10. napjáig is előzetes letartóztatásban volt, így a másodfokú bíróság ezen időszakot is beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásba a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltak szerint.

Ugyancsak elmulasztott rendelkezni az elsőfokú bíróság a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság által 13000/8-123/2015.bü. számon lefoglalt és a tárgynyilvántartásba T-7/2015. számon bevételezett, a bűnjeljegyzék 1-3 sorszáma alatt feltüntetett bűnjelekről (bűnjeljegyzék nyomozati iratok 917.oldal).

A másodfokú bíróság a vádlott tulajdonát képező mobiltelefon, SIM kártya és SD kártya lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján megszüntette, azokat a (2) bekezdés szerint a vádlottnak kiadni rendelte. Az ítélet rendelkező részében megjelölt egyéb bűnjelek lefoglalásának helyét és számát egyúttal pontosította (nyomozati iratok 129.oldal).

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 363. § (2) bekezdés b.) pont alapján tárgyaláson eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 372. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az élet elleni cselekmény minősítése és büntetést kiszabó részében megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

Tekintettel arra, hogy vádlotti és védői fellebbezések eredményre vezettek, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (2) bekezdés alapján az állam viseli.

A Fővárosi Ítéletábra ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2017. év február hó 09. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Zeöldné dr. Király Anita
előadó bíró

dr. Szalai Géza
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2016. év május hó 10. napján kelt 24.B.76/2015/26. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 3.Bf.242/2016/14. számú ítéletével **2017. év február hó 09. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2017. év február hó 09. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

Kiadmány hitelül: